

[Bjørn Poulsen]

at 75 ha er vel ikke lige netop det væsentlige; om det bliver 76 ha eller 78 ha, kan vel ikke betyde så forfærdelig meget. Jeg håber da, at ministeren vil administrere denne lov på en fornuftig måde.

Jeg har forskellige spørgsmål til ministeren, foranlediget af, at vi har åbnet for, at udefra kommende kan købe landejendomme, dvs. de såkaldte bylandmænd. Der er bopælspligten; det er klart, at de skal bo der. Men hovederhvervskravet kan vel faktisk omgås i de tilfælde, hvor f. eks. en tandlæge – nej, nu vil vi ikke sige tandlæge, det plejer altid at gå ud over tandlægerne, det er der ingen grund til – lader sin hustru købe ejendommen. Her er det, jeg gerne vil spørge ministeren: kan man det? Kan man omgå hovederhvervskravet på den måde? Eller vil ministeren administrativt kunne klare det problem?

En anden ting, som vi har manglet meget længe i dansk landbrug efter min mening, er nogle regler, nogle love om hele forpagterområdet. Vi har jo i dette lovforslag lidt om det, og jeg vil da gerne spørge ministeren, om han i fremtiden har tænkt sig at komme med nogle initiativer. Gerne i den nærmeste fremtid, for jeg tror ærlig talt, der er nogle ting, der trænger til at ændres.

Der er en ting til, som jeg også mangler. Hvad med de skovarealer, som er i privat eje her i landet, og som ikke omfattes af denne lov? Vil ministeren komme med initiativer, så vi også, hvad det angår, eventuelt kan sætte et bolværk op imod opkøb af vore skove? Jeg mener, det er et problem, som bør klares, hvis problemet er der, og jeg mener så absolut, det er der.

En lille ting mere. Efter stk. 7 i det notat, som omhandler uddannelseskravene, kan en udefra kommende købe en ejendom, hvis han opfylder de krav, vi har stillet i loven, og hvis han ansætter en bestyrer. Jeg vil meget gerne spørge ministeren: kan man ansætte naboen til at ordne ens ejendom som et venstrehandsarbejde, eller skal der også være tale om hovederhverv på det område?

Fuglsang (DKP):

Vi var jo positive, da vi første gang behandlede dette lovforslag, fordi vi betragtede det som et bidrag til en jordlovgivning, som selve udviklingen mere og mere gør nødven-

dig. Det bør for så vidt være en lovgivning, som hindrer, at jorden mere og mere bliver en kilde til spekulation for kapitalkræfter fra ind- og måske også udland, og det kunne også være blevet en lovgivning, som åbner, nye, tidssvarende veje for landbrugets udvikling. Herudfra har vi stillet vores egne ændringsforslag, og herudfra tager vi stilling til de ændringsforslag, der er stillet fra anden side.

En af de ting, som vi foreslår i vores egne ændringsforslag, er, at de ændringer i forhold til gældende lov, som åbner adgang for alle EF-borgere til at opkøbe jord i Danmark, udgår. Det er for så vidt helt på linje med den principielle holdning, som vi har givet udtryk for i vores beslutningsforslag nr. B 20 om beskæftigelsen i landbruget, og vi mener, sådanne bestemmelser for så vidt er blevet endnu mere påkrævede som følge af et par ændringsforslag, som ministeren har stillet senere.

Vi er godt nok vidende om, at en sådan bestemmelse er stridende mod Romtraktaten, men dels er fællesmarkedet overhovedet ikke vor livret, dels er den fælles landbrugspolitik jo aldrig blevet virkeliggjort på andre områder, dels gennemhulles de tilløb til en fælles landbrugspolitik, der er, gennem alle hånede beslutninger, valutapolitiske subsidier osv. i andre medlemslande. Jeg mener simpelt hen, at landbruget og landbrugsjorden for Danmark spiller en så væsentlig rolle, at vi burde have lov til at tage vores egen stilling her. Det er altså det, vi foreslår.

Vi har oprindeligt stillet forslag om at ned-sætte de foreslåede arealgrænser i § 13 fra 15 ha til 10 ha. Det drejer sig her om 26.000 ejendomme netop i en størrelsesorden, som kunne tjene som startgrundlag for mange, som må begynde med en ret så beskeden kapital. Nu er vi for så vidt enige i den ændring, der er sket, hvor man erstatter arealgrænserne med en beløbsgrænse, men jeg finder det næsten asocialt både over for de unge og også over for landbruget som helhed – og for øvrigt i nogen grad også stridende med selve lovens formålsbestemmelser – at sætte denne grænse så højt som 700.000 kr. i ejendomsskyld, endda minus stuehuset. Når vi vil stemme for de radikales ændringsforslag om de 500.000 kr., så må det mere tages som et udtryk for, at vi vælger det mindste onde, end at vi faktisk er tilfredse med den